

N. Jensen: Jeg skal sige til den ærede sidste Taler, at naar han finder, der er Grund til at lovgive overfor Mælk-handelen, er der akkurat den samme Grund dertil overfor Meierierne, forudsat han er enig med mig i, at det er Mælk, der forhandles derfra, thi Meierierne forhandle ogsaa Mælk. Det er logisk, synes jeg, at slutte saaledes. Dernæst vil jeg sige til det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (C. Ravn), at naar han var i Tvivl om, hvilke Bestemmelser der skulle fastsættes, naar der bliver Sygdom i Meierierne, saa er det Noget, der har været Tvivl om i Udvalget. Det paastaas, at ved disse smitsomme Sygdomme er der ikke noget Paalæg i Mindretallets Forslag ligesaa lidt som i Regjeringens oprindelige Forslag om, at de Vedkommende skulle søge Læge, naar Ildbefindende indtræder. Det har man let Rede paa i Praxis. Ude i Befolkningen, der forstaa de nok, naar saadanne Sygdomme ere smittebærende. Hvad angaar de Bestemmelser, som det ærede Medlem sølte saa generende, har jeg allerede flere Gange tilladt mig at oplyse om, hvad han ogsaa vedsender sig, at saadanne Bestemmelser findes i de fleste Andels- og Fællesmeieriers Love. Hvis jeg ikke hukter feil, har det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Ravn) oplyst, at der i 17 Meierier findes saadanne Bestemmelser; men det kunde jo tænkes, at enkelte Meierier ikke havde dem; men saa maa det jo anses for rigtigt, at de skulle have dem, naar det er til Gavn. Naar den ærede Ordfører udtalte, at jeg i Fjor ved 1ste Behandling har udtalt, at jeg ikke fandt nogen Grund til at beholde Bestemmelsen i § 8, saa er det rigtigt; saaledes udtalte jeg mig; men min Udtalelse angik noget Andet, end den ærede Ordfører vil give det Udseende af. Jeg sagde: „Der findes i § 8 en Bestemmelse, der gaar ud paa, at naar der i en Eiendom, hvor Meieriet er indrettet, opstaar en af de der nævnte Sygdomme, maa der ikke udleveres Mælk fra Meieriet, førend Faren for Smittens Udbredelse er fjernet. Derimod skal det være tilladt, at den tilstedeværende Beholdning af Mælk maa udleveres efter at være kogt og i kogende Tilstand hældt paa Beholdere.“ Der skjælnes jeg imellem, om man ikke kunde fortsætte med at udlevere Mælk, da jeg ikke indser, at den Mælk, der er indkommet, efter at Sygdommen er opstaaet, er mere farlig end den, der var til Stede, da Sygdommen blev konstateret. Det har jeg sigtet til ved mine Udtalelser angaaende § 8; men forøvrigt maa den ærede Ordfører tage i Betragtning, at der er Forskjel mellem at give Erstatning og

ingen at give. Det, der har forandret min Stillning med Hensyn til dette, er det, at den ærede Minister er gaaet ind paa denne Erstatningsparagraf. Hvad angaar den ærede Ordførers Udtalelse om Stiftsphysikus Trautner, da maa jeg bede det ærede Medlem huske paa, at der er Forskjel paa en Indberetning til en Autoritet og saa paa en skreven Avisartikel. Jeg vil der anholde den ærede Ordfører — jeg slutter fra mig selv — den ærede Ordfører er vist enig med mig deri, antager jeg, at enten man afgiver en Erklæring som Folkethingsmand eller som Privatmand, saa er en Mand en Mand.

Ordføreren (N. Nielsen): Naar den høitærede Minister gjør gjældende, at de Bestemmelser, som Mindretallet har flere end Flertallets Indstilling, og som gjør, at han kan tage Mindretallets og ikke Flertallets Forslag, kan han ikke knytte til Epidemiloven, saa har jeg ikke hørt nogen Grund for, at det var mere vanskeligt at indforme dem i en Epidemilov end i dette Lovforslag, her ligger for. Derimod sagde den høitærede Minister klart og bestemt, at det kunde heller ikke gaa an; thi han kunde heller ikke faae Flertallet med til at gjøre denne Forandring i Epidemiloven; men det vil med andre Ord sige, at den høitærede Minister mener, han er i Overensstemmelse med Flertallet, og det vil, indtil vi faae nye Valg, sige med Befolkningen paa dette Omraade. Den høitærede Minister siger saa, at han for at afgjøre Spørgsmaalet om, hvorvidt det er tjenligt at faae saadanne Lovbestemmelser maa vide, hvad Befolkningen ønsker, naar det da skulde være saaledes, at Befolkningen her i Landet skulde være lovgivende. Den høitærede Minister sagde, at det kunde ikke genere Befolkningen, om vi fik dens Slags Bestemmelser, det var i Befolkningens egen Interesse. Jeg siger det Samme, som jeg nys sagde, lad Befolkningen selv om at bestemme, hvad der er dens Interesse. Jeg tror, at i denne Henseende vil Befolkningen gaa vidt nok, de skulle nok følge de videnskabelige Indstillinger, hvis der virkelig var Fare paa Færde. Ministeren indrømmede, saavidt jeg forstod denne Udtalelse, at der kun findes Indberetninger om Tilfælde fra Andelsmeierierne fra de 3 Fysikater, men han hævdede, at det havde viist sig, at naar der her i Landet var Fare tilstede, skulde man søge at stoppe op i Tide. Det indrømmer jeg, hvis det virkelig havde viist sig, at der var stor Fare tilstede, men det mener jeg ikke er bevist. Sagen er den, at vi have et Tilfælde fra 1886, hvor en Tyfus-epidemi greb stærk om sig, og hvor der ikke var saa bøde-